

ning af de milde Domme angaaende Dyrplageri, og den højtærede Statsminister sagde, at Dommerne havde i deres Kald kun at rette sig efter Loven. Ja, det er selvfølgelig rigtig; men naar Loven om Dyrebeskyttelse nævner Straffe paa indtil 4 000 Kr. eller Fængselsstraf for groft Dyrplageri, forekommer det mig, at Domme gaaende ud paa 4—600 Kr. for saa alvorlige Mishandlinger, at de endogsaa medfører Dyrets Død, er lidet overensstemmende med Lovens Forskrifter. Den højtærede Justitsminister sagde, at i saa Henseende havde han kun eet Middel, nemlig at appellere Dommen. Men der maa jeg have Lov til at rette det bestemte Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister, om han virkelig mener, at Domme, der er saa milde, at de kun gaar ud paa en Bøde paa 4—600 Kr. for grove Overtrædelser af en Lov, der sætter Grænsen saa højt som til 4 000 Kr. eller Fængselsstraf, ikke altid bør gøres til Genstand for Appel. Jeg tror ikke, vi faar vore Dommere til at holde sig strengt til denne Lov, medmindre de ser, at de Domme, de afsiger, bliver appelleret og forhaabentlig underkendt ved Højesteret.

Det ærede Medlem fra Nørresundby (Kirk) følte sig selvfølgelig paa Standens Vegne noget ilde berørt, og det forstaar jeg godt; der er en vis Klasseære i alle Stænder. Det forekommer mig alligevel, at han dækkede sine Kolleger lidt mere, end nødvendigt var. Det ærede Medlem sagde, at det var forklarligt, om en eller anden „af os Dommere“ ganske ubevidst dømte en lille Smule for mildt. Ja, jeg maa nu sige, at disse Domme bør ikke afsiges ubevidst, det bør ske efter en ganske overordentlig nøje Overvejelse; og jeg kan heller ikke se, at der er noget galt i at paatale, at Domme kan blive afsagt i en saa mild Form, naar vi har saa strenge Straffebestemmelser, som vi virkelig har. Det ærede Medlem sagde, at han tidt havde følt sig overmaade ilde berørt ved at se, paa hvilken Maade Børn undertiden var Genstand for Vanrøgt. Men det kommer jo ikke denne Sag ved; saa maa den derhen hørende Lovgivning ogsaa rettes. Naar vi nu er saa heldigt stillede, at vi har faaet en Lov om Værn for Dyr, som virkelig tager Sigte paa, at enhver saadan Lovovertrædelse skal straffes eftertrykkelig, kan jeg ikke se, at der er nogen som helst Undskyldning for, at man ikke fører denne Lov ud i Livet i Overensstemmelse med dens Hensigt. Det ærede Medlem sagde, at det var snarere Jurisdiktionscheferne,

som havde Grund til at klage, fordi de blev ulejliget saa meget, som de blev. Ja, jeg kan aldeles ikke afgøre, hvor meget Jurisdiktionscheferne har at bestille, det kan godt være, at Dyrplagerisagerne en Tid vil volde dem megen Ulejlighed, men saa skulde de netop gaa sammen med os Dyrevenner, de skulde føre denne Lov ud i Livet i dens fulde Strenghed, saa vilde Lovovertrædelserne rimeligvis blive færre og færre, og saa vilde de Herrer Dommere faa det lettere og lettere i saa Henseende. Jeg kan ikke se andet, end at vi maa have gode og virkelige Forbundsfaller i Dommerne, naar vi i det hele taget skal løse dette Spørgsmaal.

Det bør staa enhver i dette Land klart, at en Dyrplager er en ganske almindelig Forbryder, nej, jeg vil hellere sige ikke en ganske almindelig Forbryder, men en Forbryder af en særlig ondartet Slags, fordi han forbryder sig overfor et værgeløst, uskyldigt Dyr, som ikke kan tage til Gennæle. Jeg finder, det er en ganske overordentlig graverende Forbrydelse at plage Dyr, og naar vi som i de Tilfælde, jeg nævnede sidst, har set et Dyr endogsaa blive pint og plaget saa yderligt, at det dør som Følge deraf, kan jeg ikke tænke mig, man kan komme længere, saa er der et mægtigt Spring fra en Bøde paa 4—600 Kr. til en Bøde paa 4 000 Kr. Jeg vilde meget hellere have, at disse Forbrydere alle fik Fængselsstraf, at plage Dyr bør være „en i den offentlige Mening vanærende Handling“, og et Menneske, som gør sig skyldig i denne Forbrydelse, bør være brændemærket som det, han er: en Forbryder i Ordets egentligste Forstand, stemplet for evigt som en Mand eller Kvinde, hvem det nu er — det er heldigvis meget sjældent „en Kvinde —, der har begaaet „en i den offentlige Mening vanærende Handling“. Hvis denne Opfattelse trænger igennem overalt, i alle Samfundslag i det danske Folk, saa vil — det staa mig ganske klart — Dyrplagerens Antal svinde ind, og det er det, der tilsigtes.

Jeg tillod mig forleden Dag at henstille til den højtærede Forsvarsminister ogsaa at medvirke til denne Sags gode Løsning. Som jeg nævnede sidst, har Overdyrlægen ved Remontekommissionen overfor mig omtalt, at det ogsaa efter denne Lovs Ikrafttæden er ganske almindeligt at brække Mælketænderne ud paa 3 Aars Heste for at faa dem til at se ud til at være 4 Aars Heste. Jeg bad ham nævne mig enkelte positive Eksempler med Opgivelse af Navn og Sted, for at man